

have det repeteret igen. Sådan er det med hygiejne. Det er noget, man hele tiden og kontinuerligt skal arbejde med, og det er altså regionerne, som er sygehusejere og driftsansvarlige.

Kl. 19:10

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 19:10

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg vil gerne sige, at jeg vil anbefale fru Vivi Kier at gå hjem og læse lidt mere på, hvad den danske kvalitetsmodel skal rumme. Eksperterne, faktisk alle eksperterne, alle de 100, som var med til at lave de danske standarder, heriblandt chefen for Seruminstittuttet, siger, at den gør det jo ikke alene. Man siger netop, at det er den danske kvalitetsmodel *plus* standarderne *plus* en velnormeret hygiejneorganisation, der skal til.

Så vil jeg sige til fru Vivi Kier: Jamen gør det dog godt for patienterne. Tag modellen op af skuffen, den ligger der, og det vil ikke koste ret meget. Havde det ikke været et socialdemokratisk forslag, som nu er blevet fremsat for sjette gang, kan jeg simpelt hen ikke indse, hvad argumenterne skulle være for ikke at gøre det, medmindre man, som fru Vivi Kier har indikeret, vil lade regionerne dø, vil overtage området og så lave en national standard. Det ved vi at Det Konservative Folkeparti har meldt ud, men skal det gå ud over patienterne? Skal man nøle i forhold til at få en bedre hygiejnestandard i Danmark af den grund? Det synes vi ikke i Socialdemokratiet.

Kl. 19:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 19:11

Vivi Kier (KF):

Jeg kan jo næsten kun hovedrystende lytte til det, der bliver sagt, altså at jeg skulle have stået her og givet udtryk for, at vi skal lade regionerne dø og lade patienterne sejle deres egen sø. Det kan kun være noget, hr. Flemming Møller Mortensen ønsker jeg skulle sige, men det har jeg ikke på noget tidspunkt givet udtryk for. Jeg synes til gengæld, det er meget vigtigt, at vi er bevidst om, hvem der har ansvaret for hvad, og hvad vi som folketingsmedlemmer skal lovgive om, med hensyn til hvem der har ansvaret for at udfylde de rammer og udføre der arbejde, der pågår, så jeg synes, hr. Flemming Møller Mortensen skulle overveje sine formuleringer for fremtiden.

Kl. 19:12

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det Enhedslistens ordfører, hr. Per Clausen.

Kl. 19:12

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Der var et tidspunkt under den her debat, hvor man godt kunne få det indtryk, at hvis man ikke havde mindst en sygeplejerskeuddannelse, så skulle man passe meget på med at kaste sig ind i debatten. Det har jeg overhovedet ikke – jeg er ikke i nærheden af det – og jeg har sådan set med stor omhu undgået at opholde mig på sygehuse de sidste 35 år. Det er måske også meget sundt på baggrund af den debat, der har været her i dag.

Jeg vil nu alligevel godt fremføre nogle enkelte synspunkter om det forslag, der ligger. Det første, jeg vil sige, er, at jeg jo på en eller anden måde synes, at det var lidt bemærkelsesværdigt, at sundhedsministeren refererede til, at det var sjette gang, det her forslag var fremme. Så kunne jeg forstå, at bemærkningerne var de samme, det har simpelt hen været de samme i 7-8 år, går jeg ud fra, eller måske i hvert fald i 6 år. Det interessante er, at man i bemærkningerne jo konstaterer, at der er meget store problemer, og at disse problemer ikke er løst, og så står der, hvordan man kan løse dem. Så tænkte jeg på, at hvis det er sådan, at man år efter år fremsætter et forslag, hvor man sådan set helt korrekt beskriver en problemstilling, som ikke er løst, så kunne det jo godt være, at ministeren på et eller andet tidspunkt skulle overveje, om der kunne være noget i forslagets indhold, der måske kunne løse den udfordring, man står over for.

Det kan selvfølgelig godt være, at Socialdemokraterne har begået en fejl ved, at de har fremsat forslaget med for korte mellemrum, sådan at der ikke har været tid til at gøre det til regeringens og ministerens egen plan – det skal man jo somme tider åbne op for at der bliver tid til – men det er sådan set det eneste. Det kan godt være, at man kan gøre sig munter over, at forslaget genfremsættes mange gange, men hvis man ikke kan påvise, at det er fremsat på et fuldstændig ubegrundet grundlag, nemlig at den problemstilling, det beskriver, slet ikke eksisterer, så er det jo lidt vanskeligt at blive ved med at sige, at problemerne nok skal blive løst, at udfordringen nok skal blive løftet, at det i hvert fald er regionernes ansvar.